

слѣдъ тѣхъ съ дрѣновата тояга. Тя тича, но и музиканчето не стои на едно мѣсто, краче ли краче. . . .

Най-сѣтнѣ бабата го застигнѣ и замахнѣ съ тоягата да удари музиканчето по главата. Маймунката въ това врѣме се обърнѣ къмъ неѣ и се приготви да улови бабината тояга.

Слѣдъ първия ударъ бабата сполучи да улови *армониката* на музиканчето и не го пуцаше да бѣга по-нататкъ. Маймунката, като видѣ, че ще яде и тя боя, скочи на распънатата армоника и се озъби срѣщу бабата.

Бабата не се уплаши отъ маймунката, затова още продължаваше да дърпа армониката; но маймунчето се хвърли върху бабата, грабнѣ ѣ тоягата и почнѣ